

Grup de Reflexió Sobre Sociologia Contemporània

Aquestes pàgines estan elaborades per l'equip de professors i estudiants de la Universitat de Lleida

adscrit al GESEC, Grup consolidat d'Estudis sobre Societat, Salut, Educació i Cultura.

Feu-nos arribar qualsevol suggeriment, comentari o proposta de llibre a: gercs.udl@gmail.com

Per què no entenem els adolescents?

DAVID BUENO

FUNDADOR DE LA CÀTEDRA DE NEUROEDUCACIÓ UB-EDU1ST.
PROFESSOR I INVESTIGADOR DE LA SECCIÓ DE GENÈTICA
BIOMÈDICA, EVOLUTIVA I DEL DESENVOLUPAMENT DE LA UB.

L'adolescència és una etapa inevitable i crucial de la vida de les persones, que ens permet desenvolupar-nos amb plenitud com a éssers humans. Tanmateix, als adults ens costa entendre als adolescents, malgrat nosaltres també ho vam ser. Lògicament, la nostra adolescència va ser diferent, atès que el context social, històric, cultural i tecnològic també ho era, però l'adolescència presenta unes regularitats intergeneracionals comunes. També sorprèn que moltes persones pensen que els adolescents actuals són "pitjors" que els d'abans. Ja ho dient els grans filòsofs clàssics, com Sòcrates, Plató i Aristòtil. Una idea que traspasa cultures i èpoques, atès que també ho van dir Confuci i, més recentment, Friedrich Nietzsche. Una visió que no s'ajusta a la realitat, perquè si ho fos, si cada generació fos pitjor que l'anterior, ja ens haguérem extingit.

Ens costa entendre'ls per dos motius. Primer, pels canvis que experimenta el seu cervell. Ja no són infants, però tampoc són joves o adults. Ni tant sols es troben en una posició intermèdia, com si fos una línia recta entre la infantesa i l'adultesa. Els canvis que s'hi produeixen, que afecten zones tant importants com les implicades en la generació i la gestió emocional, en la capacitat de raonar, reflexionar i decidir, i en l'obtenció de sensacions gratificants i plaents, són asincrònics. Conserven aspectes infantils barrejats

amb comportament de jove, però sense l'experiència que se suposa que els adults hem anat adquirint amb el temps. I els adults percebem aquesta asincronia com una situació "pitjor" que la que vam viure nosaltres.

Aquí és un rau el segon motiu. La construcció de la nostra biografia sí és lineal, i tenim la tendència a reinterpretar el nostre passat, també l'adolescència, en funció del present. Descartem involuntàriament les asincronies de la nostra adolescència, i la recordem com una progressió constant. Però no ho va ser, també vam madurar de manera asincrònica.

El més important, per mi, és el motiu biològic de gaudir d'una adolescència prolongada. D'una banda, adquirir els comportaments propis de la joventut i l'edat adulta, al mateix temps que deixem enrere les particularitats de la infantesa. I és aquí on rau el quid de la qüestió. A diferència de qualsevol altre mamífer (que també tenen infantesa i joventut, o preadulthood, però no adolescència), la nostra adolescència ens permet retenir dos comportaments infantils que resulten crucials per entendre la humanitat: la curiositat i el desig de progrés, que es vinculen també a la creativitat. Aquest és, per a mi, el secret més ben guardat de l'adolescència, sense la qual seríem homínids, però no humans.